

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.,** zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. 60779/2017-NH-30.1.4.-22.12.17/I, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3A 42/2018 - 31,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3A 42/2018 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Usnesení městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Usnesením ze dne 26. 1. 2018, č. j. 3A 42/2018 - 31, rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“), že věc žalobkyně se podle § 7 odst. 2 a 5 s. ř. s. postupuje Krajskému soudu v Ústí nad Labem. V předmětné věci podala žalobkyně žalobu proti rozhodnutí ze dne 28. 12. 2017, č. j. 60779/2017-NH-30.1.4.-22.12.17/I (dále i „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), potvrdil postup Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále i „hygienická stanice“), kterým byla vyřízena část žádosti žalobkyně ze dne 25. 11. 2017, a to přípisem ze dne 8. 12. 2017, č. j. KHSUL 61208/2017. Tímto přípisem se hygienická stanice vyjádřila k poskytnutí informací podle zákona o informacích.

[2] Městský soud založil úvahy ohledně své místní nepříslušnosti na § 7 odst. 2 s. ř. s. Konstatoval, že v prvním stupni správního řízení rozhodovala o vyřízení žádosti Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje, která má sídlo v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem. Místně příslušným k projednání žaloby byl proto Krajský soud v Ústí nad Labem.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě napadla usnesení městského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že městský soud nesprávně vyhodnotil, kdo je správním orgánem prvního stupně. Uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. Touto stížností nebrojila stěžovatelka proti nějakému rozhodnutí povinného subjektu, ale proti jeho postupu, resp. proti jeho částečné nečinnosti. Žalovaným vydané rozhodnutí o stížnosti tak bylo rozhodnutím vydaným v prvním stupni (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. Nad 65/2013 - 25). Místní příslušnost se proto měla určit podle sídla žalovaného jako správního orgánu, který toto (prvostupňové) rozhodnutí vydal. Sídlem žalovaného je Praha, místně příslušný proto byl městský soud. Stěžovatelka z uvedeného důvodu navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že o stěžovatelkou podané stížnosti rozhodl jako nadřízený orgán, přičemž postup Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, jakým vyřídila žádost stěžovatelky o informace ze dne 25. 11. 2017, potvrdil. Žalovaný ponechal na Nejvyšším správním soudu, jak o místní příslušnosti rozhodne.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Ze spisů vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 25. 11. 2017 žádost ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje o informace, vztahující se k přípisu této hygienické stanice ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017 (tímto přípisem podala hygienická stanice své vyjádření k žádosti stěžovatelky o přezkum závazného stanoviska k trvalému užívání stavby „Pila Kovářská p. p. č. st. X v k. ú. X“). Konkrétně stěžovatelka žádala o: 1) označení osoby (jménem, příjmením a funkcí), která sepisovala uvedený přípis; 2) v případě podílu více osob na zpracování přípisu sdělení konkrétních částí textu, které sepisovaly, jaké podklady si obstaraly apod.; 3) uvedení toho, kdo tuto osobu/tyto osoby jejich činností pověřil nebo kdo o ni požádal; 4) označení veškerých podkladů použitých pro vypracování výše uvedeného přípisu; 5) v případě konzultací předmětu přípisu se Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „zdravotní ústav“) zaslání

veškerých záznamů o těchto konzultacích, včetně písemného vyjádření zdravotního ústavu.

[8] Dne 8. 12. 2017 vydala Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje rozhodnutí č. j. KHSUL 60534/2017, v němž uvedla, že částečně odmítá poskytnout informace požadované v bodech 1) až 3) [výrok I.] a dále vyhovuje žádosti o poskytnutí informací požadovaných v bodech 4) a 5), a to přípisem ze dne 8. 12. 2017, č. j. KHSUL 61208/2017 [výrok II.]. (*Výrok II. rozhodnutí hygienické stanice byl následně zrušen rozhodnutím žalovaného dne 28. 12. 2017, č. j. 60779/2017-NH-30.1.-22.12.17. – pozn. soudu*)

[9] V přípisu ze dne 8. 12. 2017 hygienická stanice zopakovala, že ohledně bodů 1) až 3) žádosti vydala rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací. K bodu 4) uvedla, že vycházela z dokumentů předložených k žádosti o závazné stanovisko k trvalému užívání provozu a že tyto podklady byly stěžovatelce již poskytnuty na základě její žádosti ze dne 16. 8. 2017. K bodu 5) pak Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje uvedla, že nepožádala zdravotní ústav o vyjádření k přezkumu závazného stanoviska, což bylo stěžovatelce sděleno dne 27. 11. 2017 na základě její žádosti ze dne 16. 11. 2017.

[10] Proti uvedenému rozhodnutí a přípisu Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 8. 12. 2017 podala dne 12. 12. 2017 stěžovatelka odvolání a stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích. V části týkající se stížnosti podle § 16a zákona o informacích stěžovatelka namítla, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje nevyčerpala předmět žádosti, konkrétně se jednalo o část, v níž stěžovatelka žádala o zaslání veškerých záznamů o konzultacích se zdravotním ústavem týkajících se přípisu hygienické stanice ze dne 10. 10. 2017, včetně např. písemného vyjádření tohoto ústavu.

[11] Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil postup Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích s tím, že se neztotožnil s námitkou stěžovatelky a uvedl, že z přípisu Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 8. 12. 2017 jasně plyne, že při pořizování přípisu ze dne 10. 10. 2017 neměla žádné jiné podklady, než které již byly stěžovatelce poskytnuty, a žádnými záznamy z konzultací se zdravotním ústavem nedisponovala, neboť žádné konzultace neproběhly.

[12] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., *[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[13] Podle § 7 odst. 5 věta první s. ř. s., *[b]yl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému.*

[14] Podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích, *[s]tížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.*

[15] Podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o informacích, *[n]adřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že postup povinného subjektu potvrdí.*

[16] Rozhodná otázka v projednávaném případě je, zda je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci Krajský soud v Ústí nad Labem.

[17] Městský soud založil svou úvahu o místní příslušnosti na tom, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje je v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Přípis, kterým tato hygienická stanice „vyřídila" část žádosti stěžovatelky, tedy považoval za rozhodnutí. V daném případě však městský soud nezohlednil, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje přípisem určitým způsobem informace poskytla. Stěžovatelka však měla za to, že tato hygienická stanice nerozhodla o celé její žádosti, aniž by o zbytku její žádosti vydala rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace [§ 16a odst. 1 písm. c) zákona o informacích], a správně se tak bránila proti postupu hygienické stanice stížností podle § 16a zákona o informacích. Domáhala se tedy ochrany proti nečinnosti této hygienické stanice.

[18] O uvedené stížnosti rozhodl žalovaný podle § 16a odst. 4 zákona o informacích jako nadřízený orgán tak, že postup Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje podle § 16a odst. 6 písm. a) citovaného zákona potvrdil. Přesto, že ze zákona plyne, že žalovaný v tomto případě rozhoduje z pozice nadřízeného orgánu, je nutné zdůraznit, že se jedná o rozhodování v prvním stupni. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 236/2017 – 53, *„je vhodné korigovat vyjádření žalovaného o ztotožnění rozhodování nadřízeného orgánu dle § 16a odst. 4 ZSPI s rozhodováním ve druhém stupni. Nadřízený orgán rozhoduje o informační stížnosti v postavení prvostupňového orgánu, neboť nerozhoduje o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.*" (srov. usnesení ze dne 13. 11. 2013, č. j. Nad 65/2013 - 25).

[19] Jak vyplývá z výše uvedeného, městský soud nezohlednil, že to byl žalovaný, kdo rozhodoval v projednávané věci v prvním stupni a že žalobu stěžovatelky má tedy projednávat podle sídla žalovaného v Praze právě městský soud. Napadené usnesení městského soudu je tak postaveno na nesprávném právním posouzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský (městský) soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský (městský) soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu